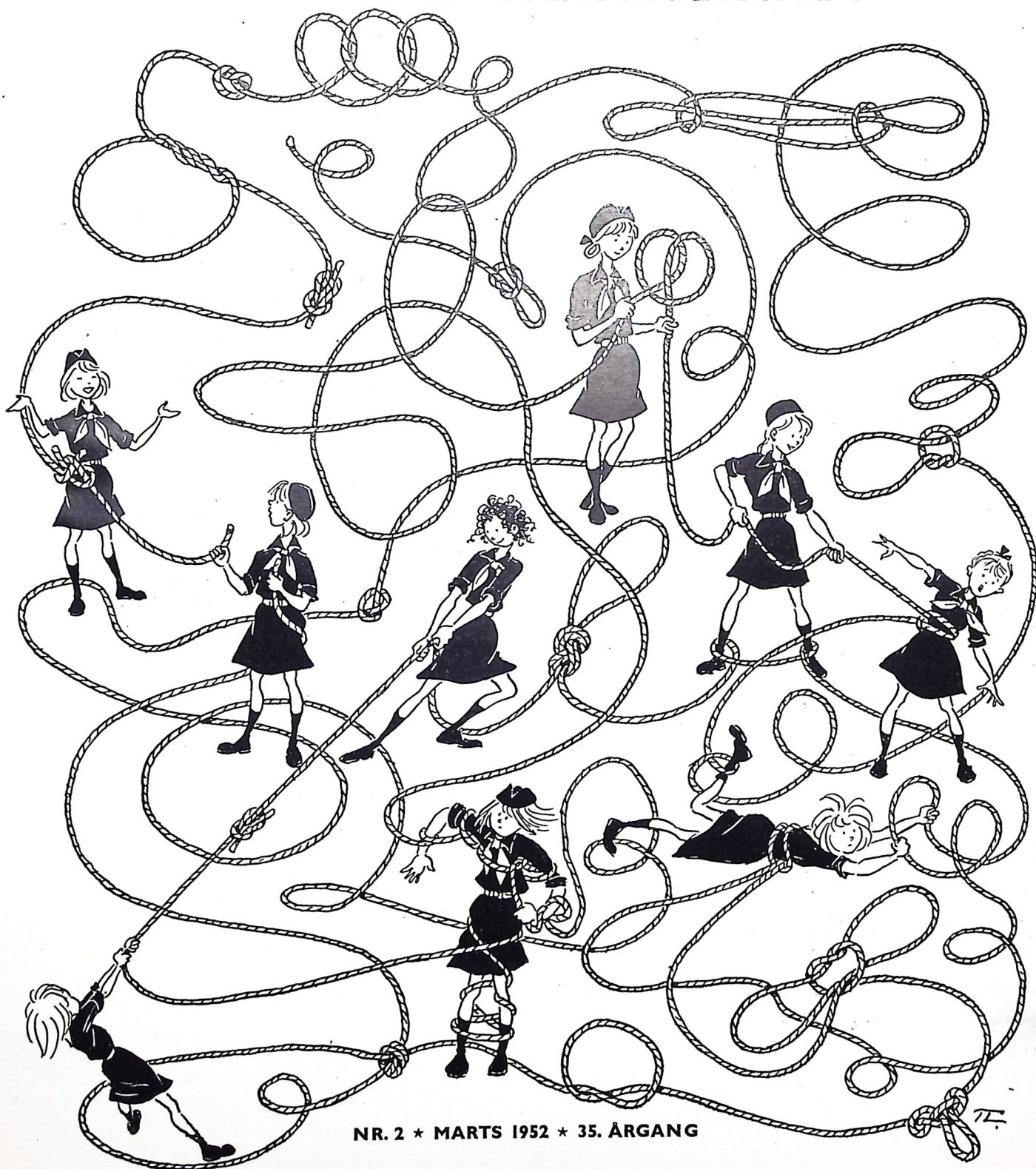

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

NR. 2 * MARTS 1952 * 35. ÅRGANG

VEJRET I DANMARK

*Vejret i Danmark er rædsomt,
det kan vi vel enes om —
ønsked' man sol til sin skoutur,
så var det regnvejrs, der kom.*

*Tindrende frost en morgen,
med is på den blanke sø;
frem med de skinnende skofter! —
og så blev det pladder og tø.*

*Vinteren er ingen vinter,
men varer til langt ind i maj;
sommeren faldt på en torsdag,
hvorefter den gik sin vej.*

*Altid den stiveste modvind
netop den vej, man skal hen,
og først når man vender sin cykle,
så vender vinden med den.*

*Hostens berømte nætter
med stjerner i tusindvis
gemte det skønne ansigt
bag uldne tåger og dis.*

*Jovist har vi nok at beklage,
og det både her og der.
Men mon man dog ikke må sige,
at vejret er altid GUDS VEJR?*

*Når, lille mand, fik du bud om
at råde for regn og blæst?
Det kan du roligt la' Gud om —
han gør det alligevel bedst.*

Svend Rehling.

Kære spejdere!

Der var forleden en journalist, der interviewede en kvindelig læge i en avis. Det var en dame, der fik næsten tre gange så meget ud af sin tid som almindelige mennesker. Og i det interview blev der sagt noget, jeg ikke har kunnet slippe siden. Intervieweren spurgte den dygtige dame, hvordan hun dog bar sig ad med at passe både viden og praksis, børn og hjem, og hertil lød svaret: „Jeg lærte som barn af min mor, at først skal man lære at gøre en ting godt, og så skal man lære at gøre den hurtigt bagefter.“

Det er så rigtigt, som det er sagt, og det gælder et hvert arbejde, man kan tænke sig. Vi kender det fra skolens lektier; hvis man hver gang, man møder noget nyt, sætter sig ordentlig og grundigt ind i det, det være sig en ny regneart, en bøjning i tysk grammatik, og arbejder grundigt med det i starten, så vil man snart forstå det nye så vel, at man kan arbejde hurtigere med det senere. Vi kender det hjemmefra bare med noget så enkelt som en opvask, når man har lært at gøre det rigtigt og i hvilken rækkefølge tingene skal tages, ja, så vil det en dag være noget man hurtigt kan få fra hånden. Og vi kender det

da endelig også fra spejderlivet, der stiller så mange praktiske krav, man kan da f. eks. ikke give sig til at signalere hurtigt, før man har lært systemet godt, og man kan ikke på rekordtid indrette sig med sin patrulje i et telt, om man ikke har arbejdet med alle de små ting i forvejen, så man véd, hvordan man skal indrette sig og kan gøre det godt.

At gøre tingene hurtigt og godt, kalder man også med et fint ord: at beherske en teknik. Tilværelsen stiller mange krav til en ung pige nu om stunder og ikke mindre til den voksne. Mange skal passe både erhverv, børn og hjem en skønne dag. Og den er klog, som i tide lærte sig at gøre de mange ting godt og trænede sig op til at gøre dem hurtigt bagefter. Jo bedre man „behersker teknikken“ i de mange, mange små ting, der jo nu engang skal gøres, jo mere tid bliver der til at dyrke de specielle interesser, man kan have.

Det lyder måske ikke så sjovt dette her, men det er egentlig en sjov sport at få tingene hurtigt fra hånden, og I kan hjælpe hinanden med det i patruljen altså først lærer I at gøre tingene godt, og så træner I jer op til at gøre dem hurtigt bagefter!

Mange hilsner

Annesofie

„—*En lille hvid and midt i gadekæret,
en lille hvid and fri for alt besværet*—“

ANNESOFIE HERMANN

Når man er så ung, som I er, så kender man selvfølgelig og nynner man selv med på alle de melodier, som man kalder døgnmelodier. Men når man er så gammel som jeg, så går der en rum tid, før man forstår, hvad det er for mærkelige visestumper, ungerne nynner, når de kommer fra skolen, bydrengene pifter, når de runder et hjørne, og som får et par bøllefro på 13 år til vrikke med bagdelen og rulle med øjnene, når radioen slår over i en bestemt melodi.

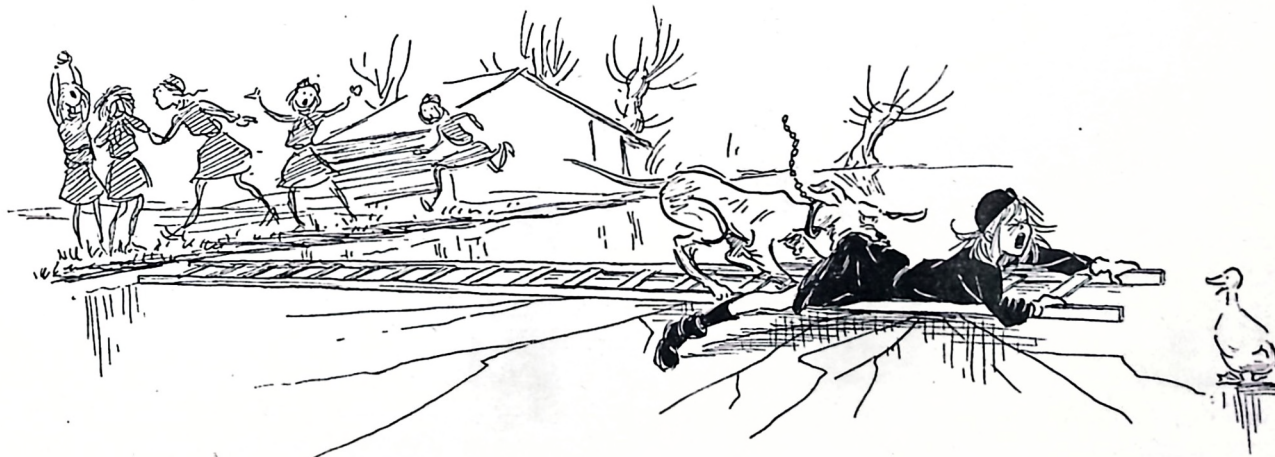
Man har mange overraskelser, for det varer nemlig lidt, inden man har forstået, at Rudolf er et julerensdyr, og længe var jeg om at fatte refrainet i Annie-get-your-gun-melodien, der for mig lød sådan „weddddddægå-en, weddddddægå-en“, men jeg indrømmer, at det var fordi jeg var langsomt begavet, at jeg ikke forstod, at det drejede sig om en bøsse. Nærmere fattelig for gamle mennesker er jo den i disse dage aktuelle sang „Kender du den om Carlsen? Carlsen med det skæve skiv?“ Det kan man da forstå, hvad er!

Men det er nu altså et sidespring. For et halvt år siden klimpredes, nynnede, spilledes, brummedes og blev der her i huset sunget en lille åndfuld sang om „a little white duck“, og hver

gang så jeg lige tydeligt for mig en lille hvid and, der lå ikke alene midt i et gadekær, men også langt tilbage i min erindrings urskov. Det var også en lille and, der ikke gad gøre sig besvær, men nok andre. Og her er historien.

Det var rigtigt sådan en kold dag, som det er det i dag. Ikke sur kold, men bittert kold. Vi var en seniorpatrulje, som var på weekend til Store-dam. I mørke var vi gået gennem skovene fra Lillerød, og vi havde ikke opdaget, hvor koldt det egentlig var. Der står så tidt i romanerne, at mørket svøber sig om heltinden resp. helten. Og noget er der om det, mørket kan varme, ligesom det forresten også kan forkorte en vej, fordi man ikke hele tiden har for øje, hvor langt der er igen.

Nå, vi kom lidt sent frem til Store-dam og spiste i køkkenet sammen med en drengespejderpatrulje, der rodede noget mærkeligt og ikke helt appetitligt sammen i en gryde, hvad det så har været. Gamle hjertevarme fru Hartvig Møller med den hvide pibekrave kom da også ud og inspicerede som sædvanlig og var ikke tilfreds med drengenes madlavning. „Kære sommerfugle,“ sagde hun, „vent lidt, så skal jeg hente en frikadelle til jer!“ Og det gjorde hun i sin almoderlig-

hed, og vi havde det alle hyggeligt og var en stor familie, lidt træt af en lang vintervandring og lidt hede og stive i kinderne af den kolde vind. Vi skulle tidligt til køjs i weekend-hytten, for vi havde planlagt en temmelig lang vandring til næste dag. Efter det varme køkkenet var weekend-hytten trist med sine brikse og sine tangmadrasser, og mørket og kulden sneg sig ud af alle kroge. Der var ikke noget med at tage tøjet af. Tværtimod iførte man sig alt, hvad man havde af tøj og tog et uldent tørklæde om hovedet og en flaske med varmt vand fra køkkenet i bunden af soveposen, og man klamrede sig til den flaske med tærne og var i løbet af en time bundfrossen alligevel. Men lidt fik vi vel sovet, og hæse som ravne var vi alle 7 næste morgen, hvor vi skyndte os tænderklaprende over i køkkenet uden så meget som at drømme om eller mumle noget om at vaske det, der stak ud af tøjet. Hvis jeg ikke tager meget fejl, havde vi alle også vanter på i soveposen.

Der var en livsalig varme i køkkenet, som lidt efter lidt tæde vinterkulden ud af vore isfrosne kroppe. Den ene skoldhede kop kaffe gik ned efter den anden, og der var sågaar en og anden, der mumlede noget om at blive vasket lidt, men det blev slået hen, al den stund vasken skulle foregå ovre i hytten, og det var 7 graders frost til morgen og østenvind. Vi skelede til Napoleon den Eneste, som var vor tapre fører den vinter, var hun virkelig så ubarmhjertig, at hun ville minde os om de store fodvandringsplaner vi havde lagt hjemme på hybelen for 8 dage siden? Verden var så grå, som den kun kan være ved kyndelmissetide. Himmelen var grå, træerne var døde og grå, jorden var grå og revnet, isen på dammen var stålgrå, spurvene var grå og kragerne var grå. Om det så var granerne, så var de grønne på en grå måde. Men Napoleon den Eneste opkastede overhovedet ikke noget spørgsmål. Vi fumlede med rygsækkene og ærgrede os over de ekstra vanter, vi ikke havde taget med. Det sidste, vi hørte, da vi forlod spejderterrænet omkring Storedam, var fru Hartvig Møllers glade morgenhilsen til en af drengespejderne: „Enhver

rigtig dreng spiser havregrød om morgenen, meget grød og varm grød!“ „Vi burde måske blive og hjælpe dem?“ spurgte en optimistisk. „Enhver rigtig drengespejder ikke alene spiser grød, men kan også lave den,“ svarede Napoleon lakonisk, og hun måtte vide det, for hun var også ulvefører.

Nå, så travede vi da afsted. Jorden var hård under støvlerne, og isen i bunden af hjulsporene så hård, at den ikke lod sig træde i stykker, og det er ellers en god spøg en vintermorgen at sparke en vandpyt i klingrende småstykker. Den grå verden var mærkelig uddød. Kun en ganske svag kringlende røg op af en skorsten over et lille hus, fortalte, at der var mennesker til.

„Hvordan mon der er på månen?“ sagde Troels og så var vi straks ude i vældige drømme og fabuleringer om månelandskaber og månehjerge og månemænd, der kunne hoppe med lethed to meter op i vejret, fordi det stod skralt til med tyngdekraften på månen. Vi mente nok, at vi ville savne lidt atmosfære, og at vi trods alt skulle være glade ved at gå i Nordsjælland.

Nå det blev vi i hvert fald hurtigt. Vi kom i læ af skovene. Verden var vor egen, og der var god gang i støvlerne nu, Rygsækkene med deres dunposer og en madpakke var jo ikke foruroligende tunge. Og kulden opfordrede også til andre minder, f. eks. om den gang vi havde været et par stykker på vandring i Østrig, og jeg var skredet et stykke ned ad en gletscher, og hvordan Napoleon ved hjælp af sit stokkehåndtag gennem mine rygsækkeremme oppe ved skulderen havde hjulpet mig op igen. Det var også en fængslende historie. Den blev ikke mindre dramatisk med årene, og just nu var jeg nået til at se på hende fuld af taknemmelighed, fordi hun havde reddet mit liv. „Sludder!“ sagde hun, for hun kunne være både rå og nøgtern, „nu er vi lige straks i Karlebo“.

Gudskelov for Stednavnene i Danmark! Hvor er de ikke fulde af muligheder? Jeg vil slet ikke tale om Hvam, Spjald og Ry i Jylland, der taler til min fantasi om stenaldermennesker og forrygende hedenskab. Men tænk på „Dame“ på „Møen“ eller Thyregod og Sengeløse, Karlebo

er jo heller ikke ueffent, og jeg kastede mig straks ud i en lang roman om denne lille by beboet udelukkende af unge karle, der havde svoret en dyred o. s. v. Kort før Karlebo var det vi mødte anden. Det vil sige mødte og mødte — vi kom til det frosne gadekær, hvorudpå den hvide and lå. Kæret var ret stort. På den ene side lå kirken, en gammel kampestenskirke (også den var grå), og på den anden side lå et par gårde. Selv om det måtte være kirketide, var der ikke et menneske at se. På en mødding stod en grå høne og så forkommen ud, og midt ude på det grå kær lå altså den lille hvide and, som var det eneste i farve afvigende fra den grå dag. Det var ikke fordi anden så særlig elendig ud, men det var klart, at det måtte den være, for enten var den vel frosset fast eller også var der for glat til at den kunne nå ind til land. Napoleon den Eneste, som altid var udrustet med stok til vandreture, begav sig ud på isen. Et par meter fra land sagde det knækknæk-klik-kratsch, og hendes ene støvle gik igennem og kom igen i et frosset sjask af grøn andemad. (Det bør siges, at kulden kun havde varet halvandet døgn.) Anden så interesseret på hende. Hun var dyrevenlig og stædig og tænkte kun på anden. Vi andre tænkte nu både på anden og hendes våde ben. Gudde, som var den mindste, tyndeste og gracileste, tilbød forsøgsvis at mavesig ud til kærts midte. Gudde begyndte, men da hun var kommet lidt længere ud end i den første farezone, knagede det igen så uhyggeligt i den lille is, at hun skyndsomst retirerede efterladende stjerneformede revner i isen. En af revnerne nåede næsten anden, der ikke engang så til den

side, hvor vi så tappert arbejdede. Napoleon var forlængst gået ud på jagt efter en lang stang af en art. Maud fandt imidlertid først en, løb begejstret ned til kæret, snublede og slog hagen hårdt i isen, så den blødte (hagen altså), og stolpen kurede ud over isen langt uden for nå-vidde. Maud lod, som om hun ikke tudede, Napoleon lod, som om hun ikke frøs på sit våde ben, anden lod, som om den var ligeglad, og vi andre lod, som vi nemt kunne finde en måde, hvorpå man befrier en and på et frossent gadekær.

En eller anden havde imidlertid det held at finde en lang stige inde i en af de af mennesker eller rettere karle forladte gårde. Det var en lang stige, og den skulle formentlig kunne nå ud til det lille nødstedte dyr. Der var dog liv i gården, for en grå hund glammede, gøede, vrælede, skreg og hulkede sin forbitrelse ud over os formastelige, der gik med gårdens bedste stige.

Den var imidlertid i lænke, og vi nøjedes med på afstand at sige den slags ting, som man siger til meget vrede dyr for at berolige dem, og som kun gør dem endnu mere bespændte og glødende af arrigskab. Stigen var tung, men det lykkedes os dog efter bedste klassisk mønster at manøvrere den forsigtigt ud over isen. Den nåede så langt ud, at et menneske med lange arme måtte kunne nå anden fra de yderste trin.

De længste arme havde jeg jo unægteligt, og jeg følte, nu var det min tur til at gøre noget for anden, for sagen, for patruljen og dyreforeningen Svalen. Altså kravlede jeg afsted. Det knagede og bragede under mig. De andre stod og råbte opmuntrende ting til mig fra bredden. Hunden

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Læsende for lille Petter

Tinka her i stolen sitter.

Hør du ser den lille Petter

som Tinkas baby-sitter !

gøede fra sin gård. Mine strømpeknæ og vante-fingre var stive af is og skidt, og jeg følte mig meget lidt tapper og holdt ikke spor af ænder lige paa det tidspunkt. Pludselig hørte jeg et vræl fra bredden og skulle til at vende mig om for at se, hvad der var i vejen just nu, hvor jeg var ved at nå vejs ende. Men førend jeg havde vendt mig, fik jeg et puf i bagdelen — og *der* hang hunden, den vrede hund, som havde revet sig løs af bare arrigskab, og som bed mig hårdt og straffende i bagen, i en mundfuld bestående af frakke, uniform og mange overtræksbukser. De gamle tænder sad godt fast i denne mundfuld!

Det er meget svært at være tapper og komisk

på en gang! Ja, jeg tror, det er psykologisk ganske umuligt! Jeg vendte mig om mod anden, som jeg nu var så nær. Den så på mig med et lille sort øje. „Rap!“ sagde den, og så løftede den de hvide vinger og baskede ind til bredden!

Ja, så er historien ikke længere, for såvidt. Jeg bryder mig ikke om at tænke på min tilbagetur stadig kravlende og med hunden hængende i mine frakkeskøder. Hunden var lige så rasende og følte sig lige så idiotisk som jeg.

Hvis vi havde kendt sangen den gang, havde det været passende at synge:

„En lille hvid and midt i gadekæret —
en lille hvid and fri for alt besværet —“

SENIORSPEJDERNES sommerchancer

Som meddelt i „Førerbladet“ november 1951 er der kommet indbydelse til et stævne i Frankrig for europæiske seniorspejdere i dagene 3.—17. august 1952.

Stævnet omfatter som tidligere nævnt: en hjælpeopgave (arbejde ved oprettelsen af en spejderklub i hospitalsbyen Berck i Nordfrankrig), en tur i en af de franske provinser (der kan vælges mellem en halv snes forskellige ruter) i internationalt sammensatte grupper, og et 3-dages stævne i Paris, hvor alle deltagere (man regner med ca. 1200) mødes for at se Paris, se film og udstilling om kvindens sociale stilling i de forskellige lande og deltage i diskussioner om samme emne.

Da det bliver ret kostbart at deltage i dette stævne — opholdet i Frankrig vil koste ca. 300 danske kr., hvortil kommer rejsen Danmark-Paris retur + lommepenge — regner korpset ikke med at kunne få et større hold seniorspejdere af sted, men *en seniorfører vil repræsentere korpset* og vil være leder for de seniorspejdere, som har mulighed for at komme med.

U.S.A. kalder seniorspejderne

Som nævnt i „Førerbladet“ for oktober 1951 har vi fra pigespejderne i Amerika modtaget en indbydelse til udveksling af seniorspejdere på den måde, at 4 danske seniorspejdere besøger Amerika i sommeren 1952 og dels samles en ugestid i slutningen af juni i en fælles lejr, dels får lejlighed til ophold i spejderhjem i juli og august måned. Til gengæld skulle så nogle amerikanske seniorspejdere aflægge besøg i Danmark i 1953. Er der ikke nogle seniorspejdere, som er så heldige at skulle til Amerika og kan kombinere deres ophold derovre med deltagelse i denne udvekslingsplan?

Nærmere oplysninger fås på korpsskontoret i Odense.

Grå Starcke, Gunhild Starcke, Jette Viuff, Ida Bang Christensen — alle 1. Lyngby. Ulla Jean Hansen — 1. Nyborg. Grete Sørensen, Anne Mette Christiansen, Leise Rose, Else Rasmussen — *Sundby trop*. Else Jensen, Jytte Due Jensen, Lena Olsen — 10. Århus.

Tove Ravn Jepsen, Hanna Ellemann Sørensen — 10. Århus.

Kirsten Astrup — 7. Århus.

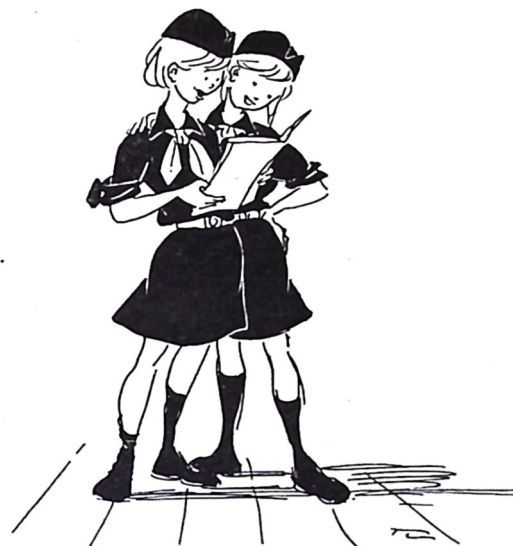
Har I et tropssblad?

Har I sådan et lille rart blad, det smutter ind af brevkassen omkring den første i måneden, som en rar lille budbringer om alt det, der skal udrettes, om alt det spændende, der skal ske i din trop? Finder du på det lille blads sider en hilsen fra din patruljefører og en tankevækkende ting skrevet af din tropsfører eller en af de gamle i troppen?

Kigger du længselsfuldt efter morgenposten ved de tider, hvor du ved, det kan ventes, fordi det er en lille kær ven, du vil hygge dig med? Viser det sig så af og til, at du er kommet for sent — dine forældre er allerede i gang med det, og du må finde dig i at vente, til de er færdige? Bliver du oprigtig skuffet, hvis det lille blad kommer for sent ud, eller to måneder er slået sammen til et nummer? — Har du et sådant tropssblad, så skal du vide at værdsætte det, lade dem, der står for udsendelsen forstå, at du er glad for det, og yde dit bidrag til at gøre det bedre og bedre for hver dag.

Måske dit tropssblad slet ikke er sådan. Måske det bare er en slags program, hvor der står, mødedage og tider, og så en tør meddelelse om, hvem der skal gøre rent i lokalet eller at Petrea har fået en årsstjerne, og det endelig er lykkedes Sofie at få sin II. kl. prøve, og dermed færdig. Et stakkels dødsenskedesommeligt stykke hvid-gråt papir med alenlang afstand mellem linierne for at få tristheden til at flyde ud over hele siden. Eller udstyret er måske tværtimod helt i orden, store flotte bogstaver på forsiden springer dig i møde fra det fine, glatte papir — „Ildkuglen“, står der måske, eller „Brølet fra de store højder“ — hvad ved jeg, men indholdet kan godt alligevel være en ørken af fantasiløshed, hvor ord og sætninger, trætte og uoplagte beder dig undskyldte, at de er sammensat på en så intetsigende måde.

Måske er dit tropssblad slet ikke sådan — men du vil måske om end nødtvungent gå med til at

indrømme, at det kunne måske være lidt sjovere, du har måske bare ikke tænkt på, at det kunne være anderledes, men nu er det jo altså ikke dig, der er redaktør, så sådan set har du ikke så meget med det at gøre.

Se, deri tager du meget fejl, for et tropssblad bør være en troppsag. Men er det ikke sådan, at man ofte forsømmer den del af troppens fælles ejendom, som det jo er temmelig meget? Det er dog på så mange måder en levende ting, fordi det er det sted, hvor tanker og tildragelser tegner et tydeligt billede af den udvikling, troppen har gennemgået gennem et bestemt tidsrum. Kort sagt, det er din trops historie, du kan læse i en samling tropssblade. Du vil her kunne se, at hun, som nu er patruljefører for din patrulje, blev oprykket fra blåmejse på Sct. Georgsdag for fem år siden. Hvor troppen var på sommerlejr de forskellige år, hvem der var med på turneringsholdet på korpslejren 1946 o. m. a.

Senere tiders spejdere vil more sig kongeligt over jeres beretninger fra en eventyrlig patruljetur, ligesom troppens ældste spejdere straks vil råbe: „Kan du huske!“ med begejstring i stemmen bare ved gensynet af få linier, der i en lidt drillende tone hentydede til en pinselejr, hvor et par stykker røg i vandet til midt på livet og måtte gå rundt i pyjamas til de uævnelige var blevet tørret over bålet ...

Jo, dit tropsblad det er også *din* sag, tal med kammeraterne om det, måske det kunne lægges lidt om, og skulle jeg ikke tage meget fejl, så sidder de mennesker, der har påtaget sig udsendelsen, hver måned og skrider efter stof, efter bidrag fra *jer*, og det skulle dog være meget mærkeligt, om alle spejdere i troppen var lige umulige til at sætte ord og sætninger sammen på en sådan måde, at nogen gad læse det. Der skrives jo mellem år og dag adskillige dagbogssider i patruljebøger, og det er sandelig ikke alle, der er lige kedelige — altså klem på.

Her foran mig på bordet har jeg et skønsomt udvalg af tropsblade fra en række troppe. Bladene er lige så forskellige af udseende og indhold som spejderne i de 12—14 troppe, de repræsenterer, nogle er foldet på den ene, andre på den anden led, og så er der nogen, der slet ikke er foldet overhovedet. Navnene er sikkert valgt med kærlighed, ligesom forældre gør den slags omhyggeligt, når det gælder deres børn, således er det jo en gang betinget af andres forgodtbefindende, hvilket navn man bliver belemret med, og det er noget, man dårligt kan lave om på. Lad os kigge lidt på indholdet.

Forsiden er nogenlunde ens hos alle. Her er det tropsføreren eller en anden fører, der hver måned grubler dybt og inderligt, før hun endelig finder det, som hun denne måned gerne vil give sine spejdere med på vejen, lidt at tænke grundigt over, eller en opmuntrende bemærkning om de foreliggende opgaver. Det er den slags, som enhver spejder, der har lidt forståelse af tropslivets værdier, læser med omhu og forsøger at forstå og huske, og som andre — meget dumme andre — helt springer over, fordi deres hjerner ikke kan klare den belastning, det vil være at arbejde sig igennem en hel side tekst uden billeder.

Luk bladet op, se, du behøver slet ikke at kende troppene. Når du har læst deres tropsblad, ved du straks en hel masse om dem. Her står troppeprogrammet, nogle steder bare tørre tidspunkter, andre steder står der en lille bemærkning om, hvad der skal foregå, der giver læseren lyst

til at være til stede på den pågældende tur for at se, hvordan det spænder af. „Tropstur d. 24. Hvem finder den stjalne atomhemmelighed og fanger spionerne?“ „Tropsmøde d. 7. Med bumletoget til „Tankefuld“ og retur, spændende stationer på vejen, medbring kuffert med følgende ting . . . o. s. v.“

Og her ser du en dagsorden for et patruljeførermøde, tror du også, de har dirigent?

Den trop, vi har fat i her, har åbenbart en venskabsdrop, for der står en hilsen i fra en engelsk trop, og svaret står også at læse her.

De fleste steder har patruljerne hver sin rubrik også. Jeg talte med en patruljefører forleden, der fortalte, at det ofte tog hende mange timer at finde på, hvad hun skulle skrive til sin patrulje (det drejede sig om ca. 8 linier). Jeg foreslog hende så, bare at skrive lidt om, det hun havde tænkt sig, spejderne skulle lave til de forskellige møder. Det gjorde hun, og det lykkedes over al forventning, for ikke alene tvang det hende til at lave en plan for alle månedernes møder i god tid, men spejderne var bedre forberedt, huskede det, de skulle have med og glædede sig. Patruljeførere, blåmejsere og seniorspejdere har selvfølgelig også deres lille afdeling, men det er jo lidt af et pladsspørgsmål om, hvor meget man må rutte med pladsen.

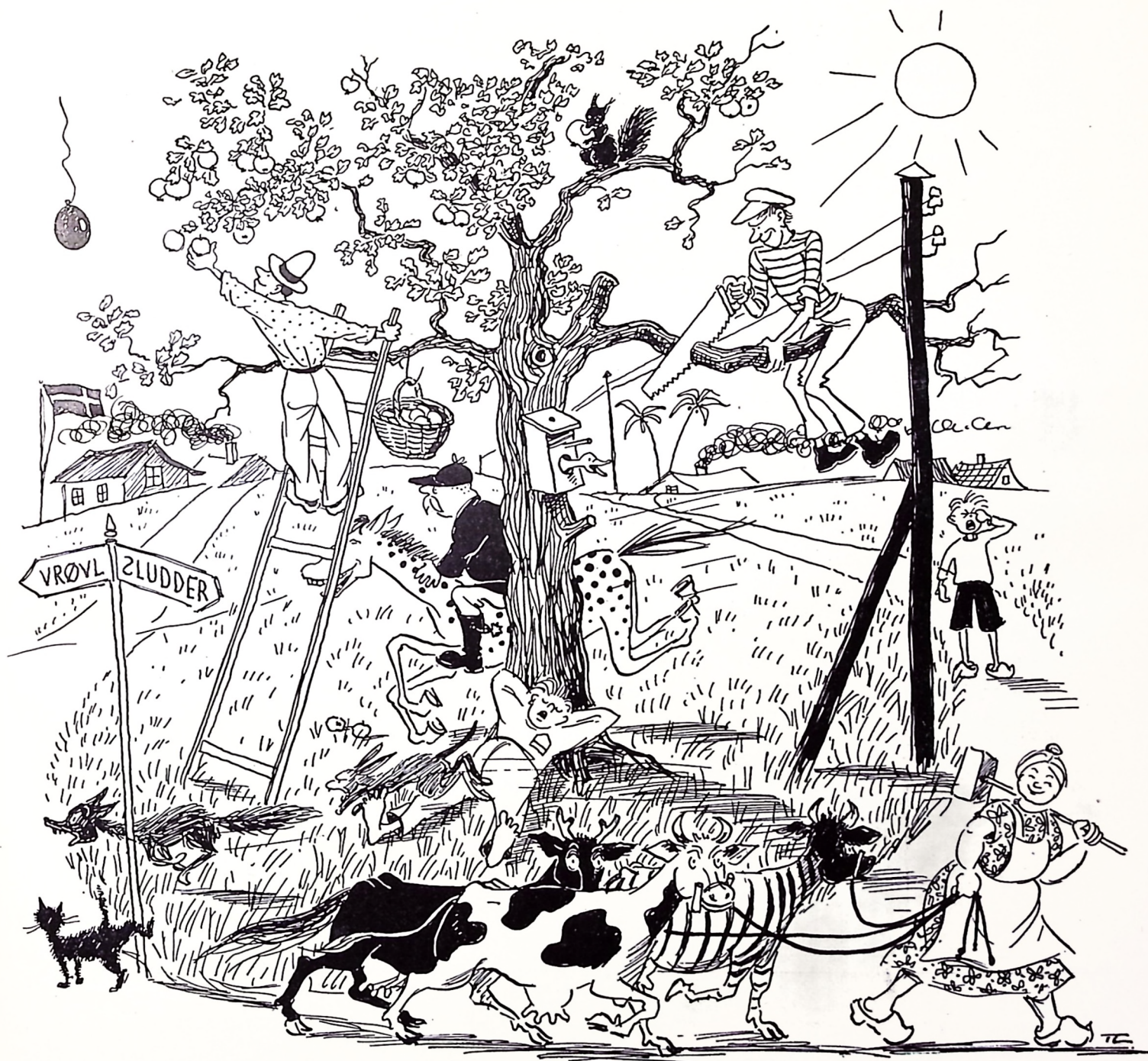
Vi har selv forsøgt os med en forældreside en gang imellem og har fået ikke så få bidrag fra forældrene.

Det er rimeligt, at troppen understreger sin nære tilknytning til division, distrikt og korps ved af og til at bringe meddelelser af almen interesse herfra, som står at læse i „Førerbladet“ eller små friske pust udefra (Council Fire, eller andre korps's blade).

Her står en hemmelig meddelelse på patruljens egen kode. Det er utroligt, så et lyst hoved kan sætte kolorit på et blad ved at berette om „Månedens, der gik“. „Den pinselejr vil vi aldrig glemme — den usandsynlige kulde, de sindsoprivende nætter, hvor vi tænderklaprende iført grønne oilskinsbetræk, „piskris“ og knortekæppe gjorde

(fortsættes side 26)

* * * DEN *lette* SIDE * * *

Hvem i patruljen finder flest fejl på dette billede?

os de hæderligste anstrengelser for at forsvare vore dyrebare telte mod de vilde horder — og vi, der troede, at når vi bare kom tilstrækkelig langt væk, så skulle vi nok få det fredeligt — jo tak!“ Man kan næsten forestille sig, hvad der er foregået i den lejr, der er i hvert tilfælde ingen af dem, der var med der, der ikke, når de læser det om nogle år, straks vil genopleve hele balladen.

De samme ting kan udtrykkes på mange forskellige måder. Mens en patruljefører i ord, der virker som et spark i synet på en, giver udtryk for sin mening om spejdernes påklædning, siger en anden „Alle møder selvfølgelig sindsvagt reglementerede, ellers bliver I sendt hjem, for nu gider jeg ikke se på den samling fastelavnsris mere — på gensyn.“

Vi havde engang noget i vores tropsblad, der hed „Når jeg skal sige min mening om — — —“, det kunne være en tur, en lejr eller forholdene i troppen i almindelighed, og det var gevaldigt, så de forskellige fik luft for mange ting — ja, der blev selvfølgelig også sagt mange pæne og rare ting. I må ikke tro, det kun var galde, der flød ud af pennene. Små godmodige stikpiller og pud-sige bemærkninger opfanget i farten på en bytur eller i en lejr havde engang sin egen „forlystelsesrubrik“ nederst på sidste side; den blev dyrket meget flittigt en overgang, og bidragene var ikke så få — den rubrik fik dog en ret brat afslutning på grund af en fornærmet forælder, der havde bedt patruljeføreren følge sine to poder hjem fra patruljemøde og lægge dem i seng, da familien skulle i teatret. Den var jo ikke til at stå for, og i næste nummer af tropsbladet stod følgende annonce at læse: „Barnekær patruljefører-uddannet babysitter, mægtig god til at vugge og lægge børn i seng efter møderne, søger aftenbeskæftigelse.“ Nej, jeg indrømmer, at det ikke var så forfærdelig pænt, og damen til børnene blev meget vred, tilmed sad hun i tropsrådet — av Karen.

Kort tid efter — men det var meget værre, så det vil jeg ikke gengive i dette pæne blad, for senere måtte tropsføreren stille til klø hos divisionschefen af samme grund, fordi nogen havde

følt sig truffet. (Nu blev du måske nysgerrig, og så var det vist lidt synd, at du blev snydt, men der er syv segl for min mund.)

Jeg behøver vist ikke at minde dig om, at jeres tropsblad bliver læst lige så meget, for ikke at sige nok så meget og nok så grundigt af spejdernes forældre, derfor skal der også stå fyldige oplysninger om, hvor og hvornaar spejderne skal møde, og hvad tid, man kan vente dem hjemme igen.

Og så var der hende den lille beskedne, der blev så forfærdelig skuffet over, at der ikke stod, at hun havde fået årstjerne, mens alle de andre var husket, og så er det også rart for nye medlemmer at blive budt velkommen på tryk, for selv om det så er nok så stor en trop, så kan man da ikke sige, at man ikke ved, at hun er der, og at hun hedder Lizzie, når det har stået i bladet.

Jeg ønsker dig held og lykke og mange fornøjelige timer sammen med dit tropsblad, både når du prøver at sætte dine tanker på papiret, og når du læser om nye planer og genopfrisker gamle oplevelser i det.

Dit tropsblad er en af tropslivets mange muligheder.

R. E.

Om Svendborg trop fortælles

Mens det snart hører til dagligdags hændelser, at en trop runder de 25 år, må det siges at høre til sjældenhederne, at en trop kan fejre 35 års uafbrudt arbejde.

Men den 21. december 1951 var det Svendborgs tur, og i februar har de festet efter alle kunstens regler for de 35.

Svendborgtroppen er en trop med en historie. Den er startet i de dage, hvor en spejderstav var et meget vigtigt tilbehør til uniformen, og dens første tropsfører var ingen ringere end frk. Flagstad, den senere spejderchef. På de tider, hvor frk. Petersen (senere fru Willer) var spejderchef, blev mange af korpsets planer udklækket i Svendborg, hvor de to unge kammerater og spejderpionerer mødtes og sammen fandt ud af, hvad der nu skulle ske. Det var også midt i sådanne planer, de begge blev grebet af den spanske syge og var meget dårlige. De blev da passede af en 14-årig spejder, Inger Merete Nordentoft, der samtidig med sin sygeplejergerning passede korpsets sager!

Senere blev Svendborgtroppen ledet af et helt dynasti

af Bachmänn, og i 1922 vandt den sammen med Horsens kongepokalen første gang.

Til alle stævner og lejre, som korpset kaldte sammen til, mødte Svendborgerne trofast op og gjorde sig altid fordelagtigt bemærket. En af de berømteste spejdere i landet er vel Trille Tegner, i hvis streger der den dag i dag er meget af Svendborg og de fynske piger — selvom hun i årevis nu har boet på 4. sal i Spejderhuset.

Ved korpsturneringen i år blev Svendborg udtaget til at forsvare divisionens farver og gjorde det godt.

I taknemmelighed og erkendtlighed af troppens store arbejde har Sct. Georgsgilderne og forældre i fællesskab repareret tropslokalet, så det er en 35-årig trop værdigt.

Den hæderkronede trop ledes idag af Kirsten Arboe, måske bedre kendt af alverden under navnet Ka, og blåmejerne ledes af fru Tove Andersen, som ingen ved hvem er, men når vi siger „Taps“, så smiler de glad genkendende.

Red.

Til seniorspejdere, tropsassistenter og andre over 16-17 år

For de store spejdere og unge medhjælpere og assistenter, som er interesseret i at få lejlighed til at lære andre lande, deres sprog og deres spejderarbejde nærmere at kende — og som er sunde og stærke, ikke bange for at tage fat og har nogen øvelse i husligt arbejde, kommer her nogle morsomme chancer:

De britiske pigespejdere har forskellige steder i landet træningscentre, hvor førerne samles til træningskursus og lejre, som hos os på Fænø og i påsken i Fredericia. Et af disse træningssteder hedder *Waddow Hall*, og hvordan der er dér, kan I sikkert få jeres fører til at fortælle nærmere om ud fra artiklen derom i sidste nummer af „Førerbladet“.

På *Waddow Hall* arbejder i øjeblikket to danske pigespejdere i huset, og de kan blive der til 1. maj. Fra september bliver disse pladser påny besat af danske spejdere,

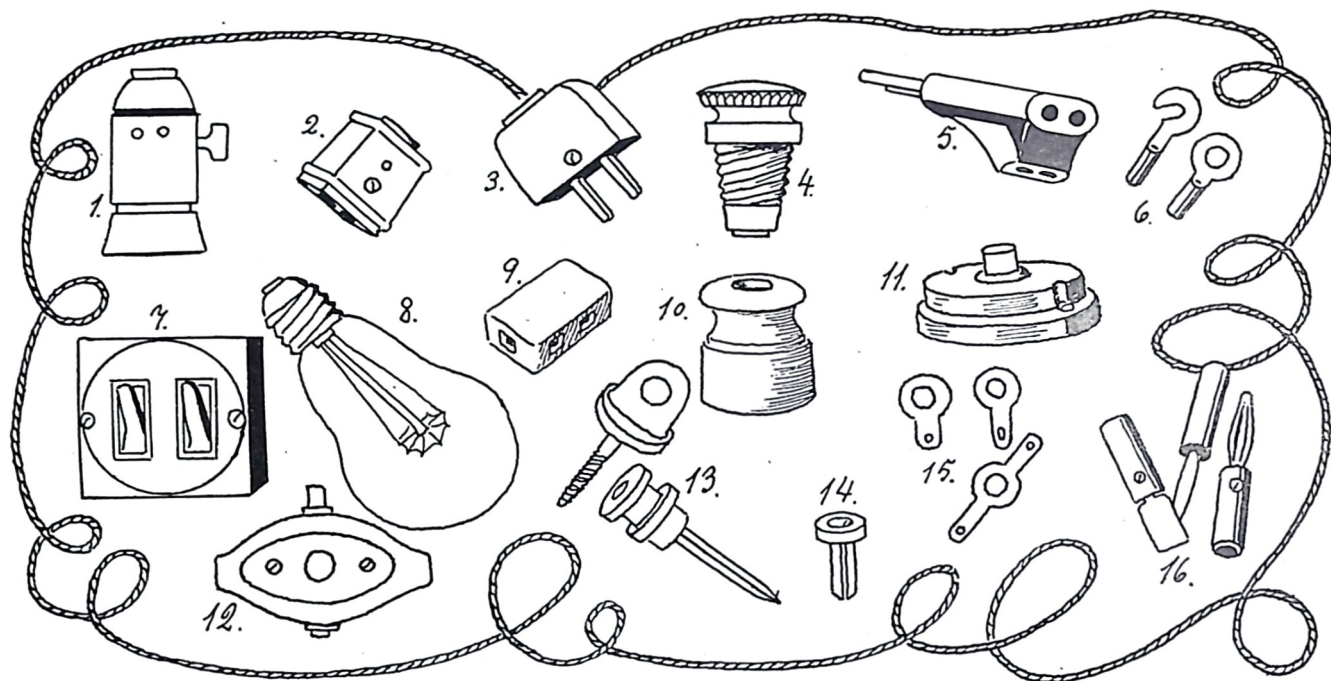
men i mellemtiden — 1. maj til 1. september — er der altså lejlighed for to spejdere til at komme derved. I kan få nærmere at vide om betingelserne ved at skrive til korpsskontoret i Odense.

For de franskinsinteresserede er der ogsaa en fin chance.

De franske pigespejdere (*Fédération Française des Eclaireuses*) har i Sydfrankrig, ikke så langt fra Nice, men ret højt oppe i bjergene, en gammel gård, som bruges dels som feriekoloni, dels som træningssted og til lejre, og hvor spejdere og førere fra Frankrig og mange andre lande kommer og bor i kortere og længere perioder. Gården hedder *Les Courmettes* og bliver ledet af to franske førere, hvoraf den ene står for alle de praktiske ting i husførelsen (dog ikke køkkenet, der er en speciel kok). Til at hjælpe med lettere husligt arbejde — og med at tage sig af de gæster, der kommer, vil lederen gerne have en dansk seniorspejder eller ung fører, som har lyst til at dygtiggøre sig i fransk (gode forkundskaber nødvendige), og som vil være på *Les Courmettes* i tiden fra påske til slutningen af september.

Om *Les Courmettes* kan der også læses i førerblad nr. 2, 1952 — og nærmere oplysninger kan fås på korpsskontoret i Odense.

Hvad hedder sådan en elektrisk duppedit?

1. fatning med hane, 2. forlængelsesled, 3. stikkontakt, 4. sikringsprop, 5. dobbelt stikkontakt, 6. kabelsko, 7. kroneafbryder, 8. glødelampe, 9. kronemuffer, 10. ledningsrulle, 11. ringetryk, 12. gennemgangsafbryder, 13. snorholder, 14. anodestik, 15. loddeskruer, 16. bananстик

Eftertryk, også i uddrag, forbudt.

10. REJSEBREV

Port Moresby, Ny Guinea, i december 1951

En måned på en ukendt sydhavsø —

I har sikkert alle hørt om polynesierne, den smukke, lys-hudede race, der bebor mange af Sydhavets palmekransede øer. De fleste af polynesierne har for mange år siden mistet store dele af deres oprindelige kultur, efter at den hvide mand kom til deres øer. Men på Rennell Island, en

fjern og utilgængelig ø i Salomonsgruppen øst for Ny Guinea, bor et polynesiske folk, der indtil for kort tid siden var aldeles uudforsket og levede på stenaldervis; Rennell var derfor det sidste sted på jorden, hvor en moderne etnograf kunne have mulighed for at foretage studier over et primitivt polynesiske folks levevis.

Dr. Kaj Birket-Smith, direktøren for det store etnografiske museum i København, havde hørt om dette interessante folk, og ved at følge med „Galathea“ åbnedes der

omsider en mulighed for ham til at komme til Rennell og foretage studier og samle etnografiske ting til museet. Det blev desuden besluttet, at en af ekspeditionens filmsfotografer, Mogens Høyer, skulle følge med til Rennell; da der tillige var en enestående lejlighed til at foretage en omfattende indsamling og undersøgelse af øens næsten ukendte dyreverden, deltog også to zoologer: en af de unge laboratoriegaster, Harry Knudsen — og så altså mig. Og sikken en oplevelse, det blev!

Den blodige krig i Sydhavet

Men vi vil starte forfra, helt tilbage til Port Moresby, hovedstaden i den australske del af Ny Guinea eller Papua. Efter at have taget olie her gik „Galathea“ videre østover til den splinternye hovedstad i det britiske protektorat Salomonøerne. Byen hedder Honiara, og I vil forgæves lede efter den på selv det største atlas. — Under krigen gik det hårdt til mellem japanerne og amerikanerne i disse farvande, og den gamle hovedstad blev jævnet med jorden. Under deres kortvarige besættelse af øen Guadalcanal anlagde japanerne imidlertid en stor flyveplads tæt ved den dengang aldeles ukendte landsby Honiara. Under frygtelige kampe mand mod mand i den febertunge, kogende hede jungle, kampe, der strakte sig over måneder, erobrede amerikanerne efterhånden Guadalcanal og lagde på grund af flyvepladsens nærhed deres hovedkvarter i Honiara. Da englænderne vendte tilbage under og efter krigen, overtog de bygningerne, og i dag rummer byen næsten 200 hvide.

Endnu taler kæmpemæssige, rustne vrage af japanske troppe transportskibe, der brændende blev sat på grund på stranden, og tomme patronkasser, bortkastede stålhelme og sønderskudte jeeps midt i junglen om de forbitrede kampe, der rasede på denne fjerne slagmark, men snart vil havet og junglen have udsluttet selv disse sidste spor...

Farvel til „Galathea“ — og goddag til Rennell

Det var med en sær fornemmelse, at vi fire så gamle „Galathea“, der så længe havde været vores hjem, dampe af efter et par dages ophold for at tage på fiskeri i Salomonsdybet. Inden afgang havde vi bragt alle vore kasser med glas, sprit, formalin, bøsser, net o. s. v. i land. Snart efter forlod vi selv Honiara for på den mikroskopiske regeringsbåd „Bina“ at begive os de 200 km sydøstpå til Rennell-øen. Det blev en skrap tur i den høje passatso, og vi var med tugt at melde alle søsyge, hvilket vist især må tilskrives „Bina“s fuldstændig fjantede bevægelser i søen. Mest medtaget var MacKeith, en engelsk kolonimbudsmand, der af regeringen blev sendt med os, bl. a. for at fungere som tolk.

Hvordan Rennell opstod

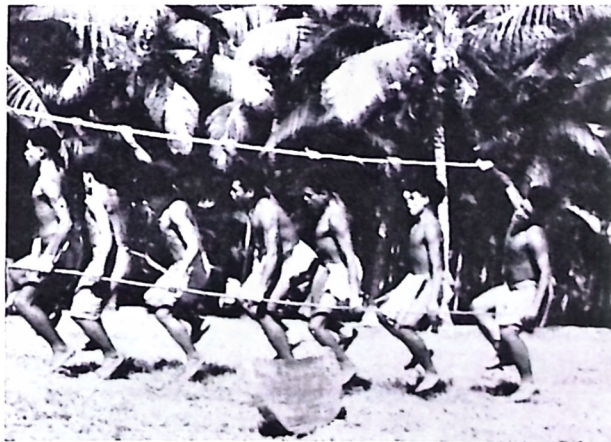
Men alt har en ende, og andendags morgen dukkede Rennell op, og i flere timer sejlede vi langs med øen for

Kvinder på en udriggerkano på søen

Den såkaldte slangedans

En dans med to lange kæpper. I forgrunden klangbrædtet, der ikke bruges under denne dans

at nå frem til ankerpladsen. Rennell er en mærkelig ø. Ude fra søen kunne man se den over 100 m høje, næsten lodrette koralkalkvæg som en mur, hvorpå træer og buske søgte — og som oftest fandt fodfæste, undtagen på de helt lodrette partier.

Vi sejlede ind i den store Kanggava-bugt midt på sydkysten og kastede anker i respektfuld afstand fra det smalle kystrev, hvorover brændingen bruste. Efter at have installeret os selv og vore mange kasser i et stort, rummeligt hus på pæle, klatrede vi til vejrs ad den snoede, ujævne sti, der forte op gennem en slugt i skrænten for at se, hvordan der så ud ovenpå. Først kom vi igennem et dyrket område med den kartoffelagtige yamsplante og det melonagtige papayatræ og nåede så urskoven, der bortset fra de få og meget spredte rydninger dækker hele øen, der er 60—70 km lang og op til 15—20 km bred. Men sikken en skovbund! Den bestod naturligvis af koralklippe, og denne var af årtusinders regnskyl blevet furet og grubet — som en endeløs blokmark med korablokke i alle størrelser og med knivskarpe kanter og sylespidse toppe. Og ud og ind mellem blokkene et filtret virvar af rødder, træstammer og lianer, der sine steder gjorde en fremtrængen umulig. Et kompas-orienteringsløb i *det* terræn ville så sandelig byde på visse forhindringer!

Landsbyen, vi boede i, hed Lavanggu, og den lå, omgivet af kokospalmer, på en kilometerlang, smal stribe af sand, der på dette sted skilte havet fra den stejle klippevæg. Vandforsyningen var noget af et problem. Da regnvandet straks forsvinder i de mange sprækker i øens overflade, findes der ingen vandløb. I den første uge, hvor det ikke regnede, så vi kunne opsamle regnvandet, måtte vi derfor tage til takke med noget brakvand, der et sted isvede ud af klippevæggen. Det smagte ærlig talt mindre godt; i løbet af den uge nåede vi dog at vænne os nogenlunde til det, selv i form af krakvandske eller -kaffe, men vi hilste nu alligevel det første regnskyl hjerteligt velkommen.

Vore venner — rennelleserne

De rennellesiske mænd er statelige folk, slanke og muskuløse, med lys hud og højt, kruset hår, der minder om en garderhue. Kvinderne er mere klodset bygget, med korte, tykke ben og en tung gang, der sikkert hidrører fra, at de lige fra barns ben må bære tunge byrder af yams og kokosnødder fra de dyrkede områder til bopladserne, tværs igennem det uvejsomme terræn.

Rennelleserne er venlige og ligefremme, har let til smil og lever et sorgløst liv uden mere legemligt arbejde end højst nødvendigt. Vi var der tilstrækkeligt længe til at lære adskillige af dem særdeles godt at kende. Det var interessant at se, at ganske som blandt hvide fandt man alle slags typer repræsenteret: den stille, forsagte, den brovtende, selvglade, den underdanigt sleske, den tilbagetrukne og afmålte, den glade optimist o. s. v. Der var

mange prægtige mennesker, som det var en ære at kunne kalde sin ven.

Som nævnt er det kun 5—10 år siden, at Rennell begyndte at blive nogenlunde regelmæssigt besøgt. Alle midaldrende kunne derfor stadig huske, hvordan deres liv formede sig, før jernoksen og kniven kom til Rennell, og før de blev kristnede; på deres pidgin-engelsk kaldte de det „in old-fashion days long before time belong now“ — „i de gamle skikkelses dage længe før den tid, der nu findes!“ Dr. Birket-Smith udspurgte ved hjælp af tolk fortrinsvis de tre gamle høvdinge, der kom ned til os i Lavanggu, og han fik efterhånden sammenstykket et klart og detaljeret billede af dette folks levevis i fortid og nutid.

Fra spyd med od af menneskeknogle til barber-,blade af hajtænder!

Da det rygtedes over hele øen, at Birket-Smith (og vi andre) var interesseret i at købe redskaber, våben, smykker o. s. v., der kunne illustrere deres liv, kom de dragende fra nær og fjern, og der kom en livlig byttehandel i gang. Vi tilbød fiskekroge, glasperler, maling, billige piber, det såkaldte stick-tobak, der ryges af indfødte fra Alaska til Sydhavet, tændstikker, gamle barberblade og — når det kom højt — skjorter, uldtøj og brogede bomuldstøjer til lændeklæde. Herfor erhvervede vi først og fremmest til Etnografisk Museum en righoldig samling. Af våben omfattede den bl. a. svære koller, formet som korte pagajer eller med stjerneformet eller rillet hoved samt spyd og pile med od af menneskeknogler. (Her kan det lige indskydes, at kannibalisme var ukendt på Rennell til forskel fra mange andre sydhavsoer. Men i „old-fashion times“ o. s. v., da de gode rennellesere nu og da morede sig med at slå hinanden ihjel, fjernede de kodet fra de dræbte fjenders overarme og lår og hjemførte knoglerne, hvoraf de forarbejdede de sylespidse odder.) Desuden fik vi pragtfulde halsbånd af tænder af den flyvende hund (en stor flagermuseart, der findes på øen), ørenringe af skildpadde, smukt flettede bastarmbånd og fine tasker og måtter, kunsthåndværk flettet af skruepalmer og den vilde banans bladfibre. Dernæst stenøkser, skeer af tilskårne perlemuslingskaller, kokosnød-vandkrukker og -beholdere til kalk til betelnødstyngning samt barber-,blade af hajtænder og muslingskaller, hvormed skæghårene blev trukket ud et for et! Senere, da de første hvide kom, var flaskeskår det foretrukne, indtil de forfængelige mandfolk omsider begyndte at tiltuske sig brugte barberblade. Endelig erhvervede vi et par gamle, udskårne ceremonispyd, en hellig pagaj, der i gamle dage sad stukket ind under taget på den hytte, hvori en bestemt af guderne holdt til — samt en høvdingestav, der tidligere ikke måtte berøres af andre end høvdingen selv.

Halsbrækkende stier

Vi foretog to ture ind i landet fra Lavanggu. Den første førte vestpå og blev en krævende march.

Henimod solnedgang nåede vi vort mål, Teavamangu, hjemstedet for en af de tre høvdinge og en ret anseelig yams-, papaya- og kokosplantage. Den følgende dag så og filmede vi bl. a. fremstillingen af tidligere tiders barklændeclæde, tapa. Barklaget skrælles af i flager af et bestemt slags træ, tørres over ild, udblødes i vand, skræbes og bankes med en rillet hammer, så det bliver blødt og bøjeligt, hvorpå det farves gult med plantesaft.

Måneskin — og polynesierdans

Om aftenen sad Mogens og jeg og sang sammen med en større flok rennellesere. Vi foretog bl. a. „Sov mit barn, sov længe“ tostemmigt, så ikke et øje var tørt, og lærte dem „Jeg gik mig ud om kvælden“ (kukuk-sangen), som de syntes svært godt om. Vi fik efterhånden heppet dem gevaldigt op, og pludselig begyndte de at danse for os. Til langt hen på de små timer sad vi og så på dans efter dans, de fleste udført under taktfuld trampen, spring og slag med armene og ledsaget af en magtfuld sang. „Musikken“ leveredes af slag med træstokke på kanten af et stort, halvmåneformet „klangbrædt“, den eneste form for musikinstrument, der kendes på Rennell.

Sydhavets største sø

Den anden tur gik østpå til søen. Da Rennell i sin tid blev hævet, foregik hævnningen stærkest mod vest, hvor også lagunen inden for randrevet blev tørt land. Mod øst derimod bevarede lagunen som en stor ferskvandssø, eller rettere en svagt brak sø, den største i Sydhavet. Heroppe ved søen boede Taupongi, den øverste af de tre høvdinge, og vi var gæster i hans hytte i de to dage, vi var der. Heroppe lykkedes det at få filmet fremgangsmåden ved tatoveringen, der er så karakteristisk for alle polynesiske folk og på Rennell udføres med megen kunsthåndværk. Den sodede røg fra en særlig, brændbar oliesten opsamles i en kokosnoddesskal, der anbringes over den sodende sten. Soden opløses i lidt vand, og med et fint strå tegner den kvinde, der forestår tatoveringen, mønstret på huden af den mand eller kvinde, der skal tatoveres. Derefter bankes soden ind i huden med en fiskeknogle, der er forsynet med fire fine, meget spidse tænder i enden. Også fremstillingen af fiskenet blev filmet. Linen spindes af bast, der rives af en lian og tvindes ved rulning med håndfladen hen over låret, hvorefter nettet flettes.

Torben

Robert Baden-Powell's liv og levned

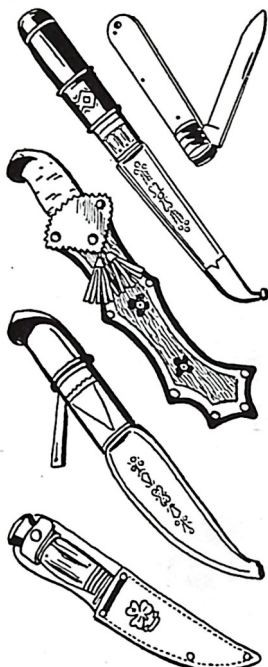
copyright

1896 blev B.-P. igen sendt til Afrika. Denne gang i anledning af matabelernes oprør mod de hvide. Rejsen ind i Matabeleland begyndte i en diligence forspændt med muldyr. I det ujævne terræn hoppede vognen engang en hel meter op i luften. „Vi blev godt rystet sammen,“ skriver B.-P. selv. Rejsen i denne vogn tog 10 døg.

Under matabelekrigen var B.-P. flere gange i alvorlig livsfare. Engang så B.-P. en kaffer, der sigtede roligt på ham med sin riffel. B.-P. red imod ham i fuld fart og skældte ham ud. Kaffen fyrede på 10 meters afstand — og ramte ved siden af. Straks efter blev kaffen skudt af en af B.-P.'s mænd.

Marts måned 1952

Knive

Lommekniv, til at hænge i bæltet, eet blad	2,30
Lommekniv, træskaft, eet blad	3,50
Svanekniv, den ideelle spejderkniv	4,75
Læderetui til at sætte på bæltet, passende til alle tre knive	2,75

Dolke

finske, med træskaft	8,25, 11,00, 15,75, 17,00
med presset læderskaft, emblem på skeden	10,75, 14,00
med hjortetakskift, emblem på skeden	11,75, 15,25

Kort

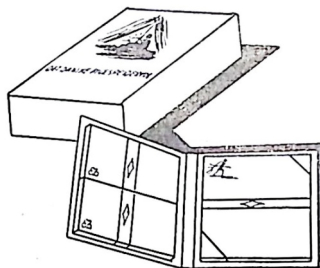
Billede af Dronningen, Spejderchefen og Sybille Bruun	0,15
Trilles kulørte tegninger af spejdere i uniform, ski- og lejrdragt, 4 stk.	0,60
Mon du ved, at Trille har tegnet en helt ny serie kort, der hedder „Patruljen træner“? Der er to serier med seks kort i hver, pr. serie	0,85
Vi har endnu serien: „Årets tolv måneder“ med tolv kort	0,85
Kort og kuverter, hvide, med kløver, pr. bundt med 10 stk.	0,75
Kort og kuverter, blå, med kløver, pr. bundt med 10 stk.	1,35
Kort, hvide, med kløver	0,04
Kuverter, hvide, med kløver	0,05

Blokke

oktav, med kløver eller tegning	2,00
kvart, med kløver eller tegning, med eller uden linier	3,25

Brevpapir blåt

Mapper, med fem ark papir og kuverter..	0,75
Mapper, med kort og kuverter	1,85
Mapper, med papir og kuverter, velegnet til gavebrug	2,85
Mapper, med papir, kort og kuverter, velegnet til gavebrug	3,85

Skriveunderlag med kløver, tre størrelser

5,75, 6,25, 6,75

Samlermappe til „Pigespejderne“, 2½ årgang

3,50

I marts måned begynder vi at træne udendørs!

Signalflag, pr. sæt, fire flag	10,50
Redningsreb, med haglpose	12,50
„Spor“ med zoologen ad grønne stier	2,00
„Årets gang i naturen“, Torben Wolff	5,50

I næste måned begynder vi at kigge på patruljeudstyret

Pigespejderdepotet . LUNDSCADE 6 . KØBENHAVN Ø

Det Danske Pigespejderkorps' adresser

KORPSRADETS FORMAND
Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND
Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF
Fru Hanna Holmblad Lund, korpskontoret, Læssøgade 199,
Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF
Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

POSTBOX
Fru Ellen From Petersen, stationen, Måløv.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle
bladbidrag sendes inden den 25. i hver måned.

REDAKTION AF „FØRERBLADET“

Fru Hanna Holmblad Lund, Læssøgade 199, Odense.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTORET I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.
Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

ADMINISTRATION AF „FØRERBLADET“

Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø. Giro 33633.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 3. marts

40240